

EUROPA-PARLAMENTET

2009 - 2014

Mødedokument

A7-0220/2013

12.6.2013

BETÆNKNING

om den maritime dimension af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik
(2012/2318(INI))

Udenrigsudvalget

Ordfører: Ana Gomes

INDHOLD

	Side
FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING	3
MINDRETALSUDTALELSE.....	20
RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET	21

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

om den maritime dimension af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (2012/2318(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), navnlig artikel 42, 43 og 45,
- der henviser til artikel 222 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF),
- der henviser til artikel 194 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF),
- der henviser til den europæiske sikkerhedsstrategi med titlen "Et sikkert Europa i en bedre verden", som blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 12. december 2003 og til rapporten om dens gennemførelse med titlen "At skabe sikkerhed i en verden i forandring", der blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 11.-12. december 2008,
- der henviser til den integrerede EU-havpolitik fra 2007 (COM(2007)0575) og situationsrapporten herom (COM(2012)0491),
- der henviser til erklæring af 7. oktober 2012 fra de europæiske ministre for integreret havpolitik og fra Europa-Kommissionen om en havdagsorden og en maritim dagsorden for vækst og beskæftigelse, "Limassolerklæringen",
- der henviser til Rådets konklusioner af 26. april 2010 om maritim sikkerhedsstrategi,
- der henviser til sin beslutning af 15. januar 2013 om en EU-strategi for Afrikas Horn¹,
- der henviser til FN's pakt og til FN's havretskonvention (UNCLOS) af 10. december 1982,
- der henviser til fælles forslag af 21. december 2012 til Rådets afgørelse om ordninger til gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen²,
- der henviser til Kommissionens grønbog af 7. juni 2006 med titlen "En fremtidig havpolitik for EU: en europæisk vision for havene" (COM(2006)0275),
- der henviser til sin beslutning af 20. januar 2011 om en bæredygtig EU-politik for Arktis³ og til Europa-Parlamentets og Rådets fælleserklæring af 26. juni 2012 om udvikling af en EU-politik for den arktiske region: fremskridt siden 2008 og den fremtidige indsats⁴,
- der henviser til Det Europæiske Forsvarsagenturs (EDA) adfærdskodeks for sammenlægning og deling fra 2012,

¹ Vedtagne tekster, P7_TA(2013)0006.

² JOIN/2012/039 final – 2012/0370 (NLE)

³ Vedtagne tekster, P7_TA(2011)0024.

⁴ JOIN(2012)19 final

- der henviser til NATOs havstrategi vedtaget den 18. marts 2011,
 - der henviser til Rådets fælles aktion fra 2008 om Den Europæiske Unions militæroperation med henblik på at afskrække fra, forebygge og bekæmpe piratvirksomhed og væbnede røverier ud for Somalias kyster (ATALANTA)¹,
 - der henviser til Rådets afgørelse fra 2012 om Den Europæiske Unions mission vedrørende regional flådekapacitetsopbygning på Afrikas horn (EUCAP NESTOR)²,
 - der henviser til sin beslutning af 23. november 2010 om civilt-militært samarbejde og udvikling af civil-militær kapacitet³,
 - der henviser til Rådets konklusioner om Afrikas Horn af 14. november 2011 og navnlig til de strategiske rammer, der er fastlagt i de vedlagte bilag,
 - der henviser til sin beslutning af 22. november 2012 om gennemførelse af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik⁴,
 - der henviser til sin beslutning af 14. marts 2013⁵ om forbindelserne mellem EU og Kina,
 - der henviser til sin beslutning af 23. oktober 2008 om piratvirksomhed til søs⁶ og af 10. maj 2012 om pirateri⁷,
 - der henviser til forretningsordenens artikel 48,
 - der henviser til betænkning fra Udenrigsudvalget (A7-0220/2013),
- A. der henviser til, at EU's medlemsstater dækker en kyststrækning, der er mere end 90 000 km lang og grænser op til to verdenshave og fire andre have, og med oversøiske territorier og nationale sikkerhedsanlæg i andre verdenshave; der henviser til, at EU's medlemsstater er ansvarlige for kontrollen, sikkerheden og sikringen af de europæiske kyst- og territorialfarvande, eksklusive økonomiske zoner (EEZ), fastlandssokler, maritime infrastrukturer og havressourcer; der henviser til, at medlemsstaterne har hovedansvaret for søfolks sikkerhed om bord på skibe, der fører deres flag, og for at beskytte deres borgere; der henviser til, at medlemsstaternes manglende evne til at kontrollere deres maritime rum også har konsekvenser uden for deres kyst- og havområder;
- B. der henviser til, at medlemsstaternes søgrænser udgør EU's eksterne grænser;
- C. der henviser til, at havområder er åbne, enorme og uden andre grænser end dem, der bestemmes af maritim jurisdiktion; der henviser til, at havområder er vanskelige at kontrollere, navnlig fordi hovedmålet med den internationale søret er at fremme handel og sikre fri bevægelighed;

¹ EUT L 301 af 12.11.2008, s. 33.

² EUT L 187 af 17.7.2012, s. 40.

³ Vedtagne tekster, P7_TA(2010)0419.

⁴ Vedtagne tekster, P7_TA(2012)0455.

⁵ Vedtagne tekster, P7_TA(2013)0097.

⁶ EUT C 15 E af 21.1.2010, s. 61.

⁷ Vedtagne tekster, P7_TA(2012)0203.

- D. der henviser til, at 90 % af EU's udenrigshandel og 40 % af den interne handel transporteres ad søvejen; der henviser til, at EU er verdens førende søfartsregion, idet de europæiske redere forvalter 30 % af verdens fartøjer og 35 % af verdens skibstonnage - bl.a. 55 % af alle containerskibe og 35 % af alle tankskibe, svarende til 42 % af værdien af den søbårne verdenshandel; der henviser til, at medlemsstaterne tilsammen udgør verdens største eksklusive økonomiske zone (ca. 25 mio. km²);
- E. der henviser til, at EU's havstrategi først og fremmest bør fremme de grundlæggende principper i artikel 21 i TEUF, herunder demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettighedernes og de grundlæggende frihedsrettigheders universalitet og udelelighed, respekt for den menneskelige værdighed, principperne om lighed og solidaritet samt respekt for principperne i De Forenede Nationers pagt og folkeretten; der henviser til, at medlemsstaterne har pligt til at bestræbe sig på at håndhæve og styrke folkeretten, navnlig UNCLOS, og sikre åbne søfartsruter, bevare havenes fælles ressourcer og varetage kommercielle og miljømæssige interesser;
- F. der henviser til, at betydningen for EU af den verdensomspændende søfart er steget eksponentielt som følge af den økonomiske vækst, globaliseringen og den voksende indbyrdes afhængighed i verden; der henviser til, at den geostrategiske maritime balance er under hurtig forandring som følge af, at de nye vækstlande anvender adgangsbegrænsende teknologier og strategier med henblik på at hævde sig i regionale farvande og på verdenshavene, hvilket begrænser adgangen for USA og Europa; der henviser til, at et mere komplekst og diffust maritimt sikkerhedsmiljø med en løs og varieret anvendelse af de internationale traktater gør effektiv multilateralisme og internationalt samarbejde om reguleringen af maritime anliggender vanskeligere; der henviser til, at det derfor er i EU's interesse at sikre den maritime sikkerhed, ikke kun i kystvandene, men også i verdenshavene;
- G. der henviser til, at flere faktorer såsom fattigdom, manglende udvikling, lav statskontrol og retshåndhævelse samt sårbare søveje kan fremme udbredelsen af forskellige former for trusler mod sikkerheden på havet; der henviser til, at sådanne trusler kan opstå både som følge af adfærden hos stater, som er interesseret i at forstyrre den internationale søfart, og som følge af ulovlige aktiviteter hos ikke-statslige aktører i form af grænseoverskridende kriminalitet (våben- og narkotikasmugling), international terrorisme eller sørøveri, hvorved svaghederne i det opsplittede lokale, regionale og internationale forvaltningssystem for havene udnyttes; der henviser til, at der er et stadigt stigende antal stadig mere komplicerede lovlige og ulovlige aktiviteter på havet som følge af denne stigning i antallet af aktører, hvilket har gjort det stadig vanskeligere at skelne mellem lovlige og ulovlige aktiviteter; der henviser til, at dette sætter EU under pres for at investere i en samlet tilgang for at løse de komplicerede grænseoverskridende udfordringer, som ingen medlemsstater kan klare alene;
- H. der henviser til, situationen i verden med hensyn til flådekapacitet og magtprojektion er i hurtig forandring, idet de nye vækstlande i stigende grad stiller spørgsmålstejn ved UNCLOS-principperne og ved international voldgift og regulering; der henviser til, at især Kina forfølger sin perlekædepolitik og bestræber sig på at øge og udvide sin tilstedeværelse på havet med en lang række forskellige officielle og uofficielle begrundelser, som omfatter alt lige fra at sikre handels- og energiforsyningsruter til at

kontrollere havressourcer og kritisk maritim infrastruktur, hvilket er i strid med de maritime interesser hos stort set alle landets naboer i Det Syd- og Østkinesiske Hav;

- I. der henviser til, at EU og samtlige medlemsstater er kontraherende parter i UNCLOS, og at konventionen derfor er en del af EU-retten;
- J. der henviser til, at EU som en global aktør bør gøre sig overvejelser om de sikkerhedsmæssige udfordringer og mulige autonome løsninger, navnlig i det nærliggende Middelhav, Afrikas Horn og det vestlige Atlanterhav, men også i Stillehavet, både fra øst og vest, og fra Arktis til Antarktis;
- K. der henviser til, at ulovlige ikkestatslige aktører breder sig på havet og truer afgørende søveje og infrastrukturer og udnytter svaghederne hos medlemsstaterne og deres jurisdiktion;
- L. der henviser til, at bekæmpelsen af disse ikke-konventionelle trusler ofte finder sted under vanskelige og farlige forhold, der indebærer anvendelse af både civile og militære midler; der henviser til, at FSFP har både en civil og militær dimension og derfor danner en passende ramme om bekæmpelsen af farlige trusler på havet og langs kysten;
- M. der henviser til, at EU ikke kan sikre den maritime sikkerhed i verden alene; der henviser til, at EU har behov for at indgå et stærkt partnerskab med tredjelande og regionale organisationer, navnlig i fjerntliggende områder, f.eks. Asien, hvor EU har svært ved at indsætte sine egne ressourcer;
- N. der henviser til, at den europæiske sikkerhedsstrategi (ESS) ikke direkte nævner den maritime dimension, bortset fra at sørøveri betegnes som en trussel mod EU; der henviser til, at den integrerede EU-havpolitik behandler maritime anliggender, men knapt nok omhandlede den sikkerhedspolitiske dimension og dermed tilsidesætter et område, der giver anledning til stigende bekymring i EU; der henviser til, at der er et presserende behov for at revidere EU's tilgang til maritim sikkerhed, navnlig gennem vedtagelse af en europæisk maritim sikkerhedsstrategi (EMSS), som præciserer, hvordan den integrerede havpolitik bidrager til gennemførelsen af ESS; der henviser til, at EMSS bør definere EU's sikkerhedsmæssige interesser og strategiske mål samt identificere målsætninger, risici, de disponible og nødvendige interventionsmidler samt muligt indsatsområder;
- O. der henviser til, at EMSS er nødvendig for at integrere de problemer, risici og muligheder, som EU står over for på havet, herunder beskyttelse af de europæiske borgere og deres aktiver; der henviser til, at denne strategi bør fremme de europæiske værdier og principper, være fremsynet og proaktiv og mobilisere alle relevante institutioner og aktører, både civile og militære, og navnlig til, at EU's medlemsstater ikke længere har råd til at udvikle og vedligeholde en flådekapacitet, som udelukkende skal anvendes til mulige højintensive operationer;
- P. der henviser til, at konflikter og manglende stabilitet, som påvirker EU's interesse i fri søfart og sikker adgang, nødvendiggør en bedre indsigt i sammenfaldet mellem menneskers sikkerhed, statslig forvaltning og udvikling, og til, at EU's strategi for Afrikas Horn bør anvendes som lærestykke for en samlet tilgang, som inddrager EU's politiske, diplomatiske, sociale og økonomiske værktøjer; henviser til, at denne samlede tilgang skal

være det centrale element i EMSS og indebære en samordning af de forskellige EU-initiativer, -agenturer og -instrumenter med henblik på at løse de grundlæggende problemer, som er skyld i den manglende stabilitet, og bidrage til at løse konflikten, sikre freden og hjælpe til med at genopbygge staten og forvaltningen og med at sætte skub i udviklingen gennem en reform af sikkerhedssektoren, energiforsyningen, handelen ad søvejen og andre former for handel, transportsikkerheden, fiskeriet, miljøbeskyttelsen og bekæmpelsen af konsekvenserne af klimaændringerne;

Generelle bemærkninger om en fremtidig europæisk maritim sikkerhedsstrategi

1. er overbevist om, at EU har en vital interesse i en sikker, åben og ren søfart, der tillader fri passage af handel og personer og en fredelig, lovlig, retfærdig og bæredygtig udnyttelse af havets rigdomme, at søfarten udgør livsnerven i den europæiske handel og formidler europæisk velstand og indflydelse, at EU og medlemsstaterne er ansvarlige for de europæiske borgeres sikkerhed og for at fremme principperne i artikel 21 i TEUF, at både EU's civile og militære institutionelle rammer derfor bør udvikles yderligere for at sikre de mål, midler og kapaciteter, der er nødvendige for at leve op til dette ansvar;
2. minder medlemsstaterne om, at det kun er gennem engagement, gensidig forståelse og virkelig solidaritet, at EU vil være i stand til at varetage sin rolle, som den er defineret i Lissabontraktaten, og sin erklærede ambition om at stå som garant for global sikkerhed; minder i denne forbindelse om, at artikel 42, stk.7, i TEU ("klausulen om gensidig forsvarsbistand"), artikel 222 i TEUF ("solidaritetsbestemmelsen") og artikel 42, stk. 6 i EUT ("det permanente strukturerede samarbejde"), som blev indført med Lissabontraktaten, skaber den institutionelle ramme for reel solidaritet mellem alle medlemsstaterne i forbindelse med Unionens sikkerhed og forsvar; minder om, at disse instrumenter endnu ikke er blevet gennemført; roser derfor Kommissionen og Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) for det fælles forslag om ordningerne for Unionens gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen og opfordrer dem til at vurdere, hvad en eventuel aktivering heraf vil indebære i forhold til eventuelle trusler på havet eller trusler, der involverer maritime aktiver eller infrastrukturer; opfordrer Rådet til hurtigt at godkende dette forslag;
3. understreger, at UNCLOS udgør den retlige ramme for samtlige aktiviteter på og i verdenshavene og andre have, og at konventionen kan tjene som retningslinjer for en fredelig løsning af maritime stridigheder; opfordrer derfor EU og medlemsstaterne til at tilskynde til, at konventionen finder universel anvendelse og understreger nødvendigheden af, at konventionens bestemmelser gennemføres på en ensartet og sammenhængende måde;
4. erkender, at EU allerede råder over nogle af de midler og instrumenter, der er nødvendige for at gribe ind over for de verdensomspændende trusler mod sikkerheden til søs og imødekomme behovet for et sikkert og stabilt miljø i form af EU-Udenrigstjenesten og Kommissionen, de finansielle instrumenter, udviklings samarbejdet, den humanitære bistand, krisestyringen, handelssamarbejdet og andre relevante indsatsmuligheder; bemærker imidlertid, at størstedelen af de tekniske og materielle aktiver forvaltes af medlemsstaterne, og at deres vilje til at styrke samarbejdet er afgørende for Europas fremtidige maritime sikkerhed;

5. bemærker imidlertid, at en europæisk maritim sikkerhedsstrategi er nødvendig for at sikre en integreret og samlet tilgang, der fokuserer specifikt på de trusler, risici, udfordringer og muligheder, der findes på havet, at EMSS, som tager udgangspunkt i de europæiske værdier og principper, bør udvikle synergier og fælles løsninger, der mobiliserer alle relevante institutioner og aktører, både civile og militære, at EMSS bør kortlægge alle potentielle trusler lige fra konventionelle sikkerhedstrusler til trusler i form af naturkatastrofer og klimaændringer såvel som trusler, der vedrører beskyttelse af vitale havressourcer og maritime infrastrukturer og handelsstrømme, og at den også skal identificere de specifikke midler og kapaciteter, der er nødvendige for at imødegå alle udfordringer, herunder efterretningsvirksomhed, overvågning og patruljering, eftersøgnings- og redningsaktioner, søtransport, evakuering af EU-borgere og andre statsborgere fra kriseområder, håndhævelse af embargoer og assistance til alle FSFP-ledede missioner og operationer;
6. opfordrer den højtstående repræsentant, Kommissionen og Rådet til at udarbejde en EMSS, som er centreret om sammenhæng og koordinering mellem alle europæiske aktører og medlemsstater af betydning for sikkerheden til søs; opfordrer Kommissionen og den højtstående repræsentant/næstformanden til at afhjælpe manglerne i den integrerede EU-havpolitik fra 2007, som ikke omfattede en sikkerhedspolitisk dimension, samt manglerne i ESS, som ikke omhandlede metoder til at tackle sikkerhedstrusler og -risici til søs; mener, at EMSS-ambitionsniveauet, -midlerne og -kapaciteten bør tage sit udgangspunkt i den europæiske sikkerhedsstrategi og fastlægges ud fra EU's behov for at kunne fungere som en garant for global sikkerhed, som kan sikre fri søfart og adgang til det åbne hav i hele verden; understreger, at indsatsen for at sikre sikkerheden til søs vil berøre alle elementer af Europas sikkerhed og velstand på kort, mellemlang og lang sigt
7. opfordrer medlemsstaterne til at bistå og føre en aktiv dialog med EU-Udenrigstjenesten og Kommissionen med henblik på at udvikle en ny EMSS, som skal sikre en effektiv anvendelse af de forskellige aktiver samt identificere og skabe nye kapaciteter i form af sammenlægning og deling; mener ligeledes, at den nye strategi bør integrere fælles initiativer til oprettelse af bilaterale eller multilaterale militære enheder såsom den fransk-britiske erklæring fra november 2010;
8. understreger, at en sådan integreret tilgang til havpolitikken, der kombinerer civile instrumenter og militære redskaber og omfatter både interne og eksterne sikkerhedsaspekter, allerede er ved at tage form på nationalt plan i nogle medlemsstater og anvendes bilateralt mellem nogle medlemsstater og derfor bør styrkes på EU-plan; understreger den rolle, som søfartsnationerne kan og bør spille i forbindelse med fremme af en positiv regional maritim integration; understreger, at de regionale maritime integrationsinitiativer kan og bør føre til sammenlægning og deling af kritiske flådeaktiver for at opfylde EU's kapacitetsbehov;

Potentielle risici

9. erkender, at øget trafik på havet og udvikling af offshore- og kystaktiviteter truer sikkerheden til søs og gør det vanskeligere at skelne mellem lovlige og ulovlige aktiviteter på havet
10. konstaterer, at EU står over for konventionelle sikkerhedsmæssige trusler, som især

skyldes forekomsten af nye maritime magter, som har øget den potentielle mellemstatlige rivalisering for så vidt angår ejerskabet over de maritime områder (tvister om kompetence, territoriale krav samt efterforsknings- og udvindingslicenser i dybhavsområder); bemærker endvidere, at de nye vækstlande har udviklet deres maritime kapaciteter (flåder, ubåde), samtidig med at de anfægter principperne i den internationale søret;

11. advarer mod ulovlig udvinning af vigtige naturressourcer og mineraler i EU-medlemsstaternes farvande eller i tilstødende have; bemærker, at det uregulerede kapløb om marine, naturlige og mineralske ressourcer kan få skadelige følger for havenes økosystemer og dermed forværre de miljømæssige konsekvenser af aktiviteterne på havet; minder om, at udnyttelsen af havets ressourcer også kan føre til en uønsket militarisering af havområderne; understreger imidlertid enhver medlemsstats ret til at efterforske og udvinde de marine naturressourcer på en måde, som er i overensstemmelse med folkeretten og miljølovgivningen;
12. henviser til, at EU har behov for stærke partnerskaber med tredjelande og regionale organisationer for at garantere sikkerhed og stabilitet i forbindelse med handel og ressourceudvinning; understreger, at en stærk maritim dimension af FSFP vil gøre EU i stand til at fungere som en effektiv international voldgiftsinstans, når dette er nødvendigt;
13. advarer om, at stater, der ikke er villige til at samarbejde med det internationale samfund og respektere internationale traktater og standarder, og som geografisk set er i stand til at blokere handelsruter og har den teknologiske og militære kapacitet hertil, udgør det største sikkerhedsmæssige problem på nuværende tidspunkt; mener, at EU-Udenrigstjenesten og næstformanden/den højtstående repræsentant bør gøre alt, hvad der er muligt på det diplomatiske plan for at inddrage dem i en dialog og et samarbejde;
14. konstaterer, at selv om statslige militære konfrontationer ikke helt kan udelukkes, stammer de direkte og indirekte risici mod sikkerheden i EU for det meste fra ikke-konventionelle trusler, hvor man udnytter de vanskeligheder, der er forbundet med håndhævelse af loven på havet, i kystområder, og som generelt skyldes manglende eller skrøbelige statslige myndigheder eller mangel på statslig kontrol;
15. bemærker, at en af de største trusler mod EU's maritime sikkerhed består i det stigende antal terrorhandlinger til søs rundt om i verden, som direkte truer EU's civile og militære fartøjer, havnefaciliteter og energianlæg, og som benytter havet til at angribe og infiltrere mål på land; bemærker, at disse aktører samarbejder med grænseoverskridende organiserede kriminelle netværk, der er involveret i ulovlige aktiviteter til havs, såsom smugling, menneskehandel, ulovlig indvandring, handel med narkotika og våben, herunder håndvåben og lette våben og komponenter til masseødelæggelsesvåben; understreger, at sådanne ulovlige aktiviteter forværrer de politiske og humanitære kriser, blokerer for social og økonomisk udvikling, demokrati og respekt for retsstatsprincipperne og forårsager energimangel samt udvandring, intern fordrivelse af mennesker og umådelige menneskelige lidelser;
16. er foruroliget over, at der er stadig flere tegn på, at terrornetværk og ikke-statslige aktører anskaffer avanceret maritim kapacitet, herunder ubåde og radar- og detektionsteknologi, og har adgang til logistiske oplysninger om den internationale skibsfart, miner og vandbårne improviserede eksplosive anordninger, hvorved de har skærpet deres

trusselspotentialer og deres evne til at undgå kontrol væsentligt, og på, at der sker en udvidelse af deres aktiviteter tæt på Europa, navnlig på begge sider af det sydlige Atlanterhav;

17. mener, at fastlåste konflikter i forskellige havområder, bl.a. Sydkaukasus, det sydlige og østlige Middelhav og Det Japanske Hav, er en af de væsentligste årsager til den manglende stabilitet i verden, hvilket truer transport- og energiforsyningsruter, fremmer våbenhandel og ikke-statslige aktørers aktiviteter, som f.eks. kriminelle netværk og terrorceller;
18. er fortsat bekymret over sørøveri langs Afrikas øst- og vestkyst; minder om, at piratangreb (væbnet røveri, kidnapning af fartøjer og besætninger og pengeafpresning) udgør en alvorlig hindring for den fri adgang til og sejlads i disse farvande og en alvorlig trussel mod den internationale handel og sikkerheden til søs; minder om, at sørøveri generelt er et problem, der skyldes mangelfuld regeringsførelse og udvikling af de berørte kyststater; håber, at EU vil tage udgangspunkt i resultaterne af FSFP-operation EUNAVFOR Atalanta og lancere FSFP-operationer til bekæmpelse af sørøveri andre steder;
19. advarer mod de problemer, som sørøveri, international terrorisme og organiseret kriminalitet generelt skaber for søfartssikkerheden i forbindelse med vitale flaskehalse inden for søtransporten; understreger, at nogle af de vigtigste vandveje, der sikrer energiforsyningerne i verden, geografisk er placeret i eller kræver gennemsejling af nogle af de mest ustabile havområder, herunder Suezkanalen, Hormuzstrædet og Malaccastrædet;
20. henviser til, at bekæmpelsen af ikke-konventionelle aktiviteter bør baseres på en række FSFP-instrumenter, herunder militære foranstaltninger, eftersom sådanne interventioner ofte finder sted under yderst problematiske forhold, hvor aktørerne har adgang til en række farlige våben; påpeger under henvisning til den model, der anvendes i forbindelse med EU's igangværende aktioner ud for Afrikas Horn, EUNAVFOR Atalanta og EUCAP NESTOR, at FSFP-operationerne bør suppleres med andre eksterne EU-instrumenter for at løse de sociale, økonomiske og politiske problemer, der er årsagen til krisen, og sikre en bæredygtig sikkerhed i de pågældende regioner;
21. bemærker, at ulovlig indvandring sandsynligvis fortsat vil lægge pres på EU's søgrænser, især på baggrund af den politiske og økonomiske udvikling i de sydlige nabolande og udsigten til fortsat ustabilitet i det Nordafrika, Sahel, Afrikas Horn og området syd for Sahara; erindrer dog om, at migration ikke bør betragtes som en sikkerhedstrussel, men snarere som et menneskeligt fænomen, der nødvendiggør en robust forvaltningsstrategi, der kombinerer regional, politisk og diplomatisk samarbejds- og udviklingspolitik med investeringer i regionale partnerskaber; gør opmærksom på, at denne indsats forudsætter udvikling af den maritime kapacitet og kystovervågningen for at kunne patruljere og redde migranter i ulovlige fartøjer;
22. erkender, at stigende trafik på havet kan øge risikoen for katastrofer i form af olieudslip og andre miljøforureningsuheld, dumpning af giftigt affald og ulovlig oliebunkring; understreger, at EU bør videreudvikle en strategi, der bygger på tidligere erfaringer fra alvorlige miljøkatastrofer til søs, ved at sikre, at alle aktører, EU-organer og -agenturer i samarbejde med medlemsstaternes myndigheder griber ind på en koordineret måde og

samtidig påtager sig deres respektive ansvar med henblik på at skabe de rette synergier, udvise solidaritet og sikre en mere effektiv indsats;

Kritiske havområder

Middelhavet

23. understreger, at Middelhavet indebærer en række trusler, der potentielt kan true stabiliteten i EU og direkte EU-interesser, især eftersom de politiske omvæltninger og de sociale og økonomiske problemer sandsynligvis vil fortsætte i nogle af kyststaterne; bemærker, at dette fremmer ulovlige aktiviteter såsom terrorisme og alle former for ulovlig handel og påvirker EU's maritime sikkerhed, herunder energiforsyningsikkerheden i den sydlige del; mener, at der er et presserende behov for investeringer i maritimt regionalt samarbejde, og at det bør omfatte europæisk og regionalt samarbejde og efterretnings-, overvågnings-, patruljerings- og kystvagtvirksomhed, som alle forudsætter tilstrækkelige magtprojektionsmidler;
24. understreger, at Middelhavet er hjemsted for en række regionale konflikter, der involverer maritime grænsestridigheder, og opfordrer derfor indtrængende EU til at forpligte sig til at undgå yderligere konfliktoptrapning omkring Middelhavet, som kan forstærke de eksisterende trusler, herunder følgerne af borgerkrigen i Syrien og indvirkningen på landets og nabolandenes havområder, den politiske ustabilitet og manglende regeringskapacitet i Libyen, Egypten og Tunesien, den afsmittende effekt i nabolandene Marokko og Algeriet, som stadig ikke er nået til enighed om konflikten i det vestlige Sahara og er direkte berørt af optrapningen af konflikten i Mali og Sahelregionen; advarer desuden mod farerne som følge af forbindelserne mellem kriserne i landene syd for Middelhavet og den manglende stabilitet og konflikten i Mellemøsten, Sahel, Afrikas Horn, Vestafrika og området syd for Sahara;
25. bemærker, at de seneste opdagelser af naturgas i det østlige Middelhav har skabt en nu geopolitisk situation og i væsentlig grad øget risikoen for stridigheder, hvilket direkte berører medlemsstaternes legitime interesser og suveræne rettigheder; er bekymret over, at Tyrkiet, Rusland, USA og Israel har øget deres flådekapacitet i Middelhavet; påpeger endvidere konsekvenserne af den uløste konflikt med Tyrkiet i Det Ægæiske Hav og optrapningen af spændingerne som følge af den planlagte udnyttelse af Grækenlands og Cyperns offshore-kulbrintereserver; opfordrer derfor EU til at styrke sin stilling for at undgå konflikter om naturressourcer i Middelhavet og dermed forbundne sikkerhedstrusler for EU-medlemsstater i området, hvilket i sidste instans kan påvirke EU som helhed;

Østersøen

26. konstaterer, at Østersøen er et indre EU-farvand, når der ses bort fra russiske farvande, og for mange kyststater en kritisk færdselsåre; påpeger, at stabiliteten i Østersøområdet og en smidig afvikling af søfarten afhænger af en afstemning af de politiske interesser imellem EU's medlemsstater indbyrdes og imellem EU og Rusland; henviser til, at stabiliteten i Østersøen hænger sammen med spørgsmål om en sikring af sproglige mindretals stilling i kyststaterne, energitransport, en livlig handelssøfart, muligheden for ulykker med olietankere og forurening af fiskebestande og miljøet; påpeger endvidere, at sikkerheden

til søs i Østersøen trues af kemiske våben, der blev dumpet under Anden Verdenskrig, forældede atomkraftværker langs kysten, mulige terrorangreb på energitransporter og mulige ulovlige våbentransporter gennem Østersøens havne;

Sortehavet

27. understreger, at Sortehavet ud fra et geostrategisk synspunkt er et af EU's vigtigste maritime grænseområder som følge af nødvendigheden af at sikre EU's energiforsyning og diversificeringen af den; henviser til de store potentielle risici på mellemlang og lang sigt i området som følge af dets strategiske placering som en vigtig transportrute for varer og energi og beliggenheden nær ustabile områder med langvarige konflikter i de omstridte områder i Abkhasien og Sydossetien og den dermed forbundne konflikt mellem Moskva og Tbilisi; understreger i betragtning af, at adskillige medlemsstater energiforsyningssikkerhed i høj grad afhænger af sikkerheden omkring de gas- og olieforsyningsruter, der går gennem eller forløber i nærheden af Sortehavet, at EU har en strategisk interesse i at undgå en optrapning af de langvarige regionale konflikter og i stedet finde varige løsninger på dem; mener, at det med henblik herpå kan blive nødvendigt at mobilisere de europæiske flådeaktiver;
28. minder om sin beslutning af 20. januar 2011 om en EU-strategi for Sortehavet¹ og bekræfter, at der er nødvendigt, at EU mere aktivt tager hånd om sikkerhedssituationen i Sortehavsregionen; opfordrer endnu en gang Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten til at udarbejde en strategi for Sortehavsregionen, som effektivt kan imødegå trusler mod den maritime sikkerhed;
29. understreger nødvendigheden af en styrket dialog med de strategiske partnere om konfliktforebyggelse og -løsning, men understreger ligeledes betydningen af at deltage i regionale multilaterale initiativer som f.eks. Sortehavssynergien for at bekæmpe trusler fra kriminelle netværk, som er involveret i smugling af mennesker, narkotika og våben, eller problemer som ulovlig fiskeri og miljøødelæggelse;

Atlantehavet og Vestafrika

30. henviser til, at Atlantehavet er Europas handelslivsåre; er bekymret over, at Atlantehavet, og navnlig Det Caribiske Hav, anvendes til transit af narkotika fra Sydamerika; er bekymret over, at udviklingen af den økonomisk aktivitet i de kommende årtier, navnlig efter Panamakanalens udvidelse, muligvis vil øge de kriminelle aktiviteter i området;
31. mener, at den vestafrikanske kyst, og specifikt Guineabugten, i dag er hjemsted for nogle af de vigtigste potentielle trusler mod Europa; er dybt bekymret over, at der langs den vestafrikanske kyst er ved at udvikle sig alvorlige trusler i form af kriminel aktivitet, ulovlig handel med narkotika, mennesker og våben; påpeger, at landene i Guineabugten samtidig i stigende grad udgør et aktivitetsområde for regionale terrornetværk, såsom Boko Haram i Nigeria, hvis aktioner har afsmittende virkning i naboområderne, og som er knyttet til netværk med global rækkevidde, såsom Al-Qaeda i det islamiske Maghreb, hvilket krisen i Mali er et levende eksempel på;

¹ Vedtagne tekster P7_TA(2011)0025.

32. konstaterer med bekymring, at landene i Guineabugten fortsat lider under politisk ustabilitet, og at nogle lande risikerer opløsning af statsapparatet, som f.eks. Guinea-Bissau, der er blevet et omdrejningspunkt for narkotika fra Latinamerika med Europa som mål;
33. konstaterer, at regionen også er en vigtig energikilde, idet landene i Guineabugten i øjeblikket leverer 13 % af EU's import af olie og 6 % af EU's import af gas, og Nigeria tegner sig for 5,8 % af EU's samlede import af olie; forventer, at regionens betydning vil stige som følge af de seneste opdagelser af offshore olie- og gasreserver, frygter derfor, at konkurrencen om offshore-naturressourcerne vil afstedkomme flere konflikter og øget kriminel aktivitet;
34. påpeger, at manglende stabilitet, terrorisme og kriminalitet ud for den vestafrikanske kyst er nært knyttet til den manglende stabilitet i Sahelregionen som helhed; opfordrer derfor EU til inden for rammerne af FSFP's civile mission, EUCAP Sahel Niger, at integrere terrorbekæmpelsesindsatsen i Sahel-regionen i en regional og samlet strategi til bekæmpelse trusler på havet ud for den vestafrikanske kyst, især i Guineabugten; opfordrer i denne forbindelse EU til at sikre, at der sker samordning mellem de to FSFP-missioner i regionen - EUCAP Sahel Niger og EUTM Mali - og mellem indsatsen på land og til søs for at bekæmpe terror og anden organiseret kriminalitet i regionen;
35. glæder sig over Kommissionens meddelelsen om programmet vedrørende de kritiske sejlruter i Guineabugten (CRIMGO), som sigter mod at forbedre sikkerheden i farvandene i Guineabugten ved at tilbyde uddannelse af kystvagter og oprette et netværk til informationsudveksling mellem myndighederne i syv kyststater i Vestafrika, og som skal finansieres via stabilitetsinstrumentet; opfordrer til en hurtig gennemførelse af CRIMGO ud for den vestafrikanske kyst; henstiller også, at der etableres specifikke samarbejdsmekanismer for at knytte dette kommissionsfinansierede program sammen med FSFP-missionerne EUCAP Sahel Niger og EUTM Mali, hvis opgaver er uløseligt forbundet med årsagerne til den manglende stabilitet ud for Guineabugten;
36. understreger, at der er behov for at styrke effektiviteten af EU's aktiviteter i Guineabugten; foreslår, at man gennem specifikke synergier søger at udlede en merværdi af sammenkoblingen af eksisterende EU-instrumenter og strukturer såsom Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed (EMSA);
37. opfordrer den højtstående repræsentant/næstformanden til at kortlægge EU-medlemsstaternes og AVS-partners faciliteter på strategiske steder som f.eks. Lajes-flybasen på Azorerne (Portugal) og Kap Verde, som kan anvendes til at udvikle specifikke flåde- og luftværnsoperationer til bekæmpelse af spredningen af terrorisme, sørøveri og organiseret kriminalitet i Guineabugten og mere generelt i det sydlige Atlanterhav, i et trevejspartnerskab, som indebærer et transatlantisk samarbejde med USA, Canada, Brasilien og andre latinamerikanske lande samt EU og Den Afrikanske Union;

Adenbugten og det vestlige Indiske Ocean

38. påpeger, at Adenbugten på grund af sørøveri er i dag et af de farligste havområder i verden; minder om, at sørøveri er en særlig form for organiseret kriminalitet, som forudsætter en særlig, omfattende og samlet tilgang, der inddrager årsagssammenhængen

mellem sørøveri og den sociale, politiske og økonomiske forvaltning, hvilket tydeligt fremgår af situationen på Afrikas Horn og i Somalia; bemærker, at sporing af pengestrømmen fra løsepenge, optrævling af de kriminelle netværk og retsforfølgelse af gerningsmændene også er vigtige elementer i kampen mod sørøveri, og at dette kun er muligt, hvis man sikrer et samarbejde mellem medlemsstaternes myndigheder, Europol og Interpol; bemærker, at der her er en konkret sammenhæng mellem ekstern sikkerhed og indre retshåndhævelse;

39. glæder sig over etableringen af den civile FSFP-mission EUCAP Nestor, der har til formål at styrke den maritime kapacitet på Afrikas Horn og i det vestlige Indiske Ocean, og som har til opgave at skabe et mere holdbart og lokalt bidrag til gennemførelsen af målene for operation EUNAVFOR Atalanta;
40. understreger, at det på det seneste er lykkedes EUNAVFOR Atalanta at bremse forekomsten af piratangreb i det vestlige Indiske Ocean og at forbedre FSFP's troværdighed, og at denne indsats skal fortsættes; bemærker, at Operation Atalanta er den første FSFP-flådemission og bør danne grundlag for den videre udvikling og gennemførelse af den maritime dimension af FSFP, idet man bør gøre status over operationens succeser og mangler og de indhentede erfaringer; glæder sig over den positive rolle, der præger EUNAVFOR Atalanta i SHADE-mekanismen (Shared Awareness and Deconfliction) med henblik på at fremme koordineringen mellem multinationale, nationale og regionale flådeenheder, der opererer i området såsom NATOs operation Ocean Shield; roser ligeledes det gode samarbejde med andre EU-agenturer (som f.eks. EU's satellitcenter SatCen og EMSA) navnlig inden for satellitbilledbehandling, selv om der ikke er noget formelt grundlag for et sådan samarbejde; opfordrer EU til at formalisere forbindelserne mellem de eksisterende EU-værktøjer og -organer, som dem, der f.eks. er udviklet i forbindelse med Atalanta, EMSA og SatCen, så man undgår dobbeltarbejde og spild af ressourcer og ekspertise og kan udnytte de klare operationelle fordele ved sådanne synergier;
41. understreger, at konceptet med en samlet tilgang, som i dette tilfælde stammer fra EU's strategiramme for Afrikas Horn, fremstår helt klart i forbindelse med kombinationen af de tre igangværende FSFP-missioner i regionen (EUNAVFOR Atalanta, EU's uddannelsesmission for somaliske styrker og EUCAP Nestor) suppleret med et politisk engagement og udviklingspolitiske tiltag; glæder sig over aktiveringen af EU's operationscentre med henblik på at lette koordineringen og styrke synergien mellem disse missioner, hvilket udgør et vigtigt skridt i udviklingen af FSFP; påpeger, at dette eksempel på komplementaritet og samordning bør give inspiration til andre tilsvarende aktioner, hvor FSFP-missioner og -operationer gennemføres for at løse et mangesidet problem; bemærker, at en permanent militær planlægnings- og gennemførelseskapacitet ville kunne sikre en yderligere forbedring af integrationen af alle de maritime komponenter i FSFP's missioner og operationer;
42. tager de beskyttelsesforanstaltninger, som skibsrederne installerer ombord, til efterretning; glæder sig i denne forbindelse over, at skibsbranchen for nylig har opfordret til et regelsæt for private maritime sikkerhedsselskaber, og for det første gentaget sin opfordring til Den Internationale Søfartsorganisation, flagstater og skibsbranchen til at samarbejde om at udvikle en adfærdskodeks med klare, konsekvente og gennemførlige internationalt

vedtagne standarder vedrørende brugen af privat væbnet sikkerhedspersonale ombord på skibe, og for det andre opfordret private maritime sikkerhedsselskaber til at udøve deres virksomhed i nøje overensstemmelse med disse standarder;

Arktis

43. understreger, at åbningen af nordøstpasset er en direkte konsekvens af klimaændringerne, og påpeger, at EU først og fremmest bør satse på beskyttelse og bevarelse af regionen og dens kritiske miljøaktiver og samtidig sikre, at det arktiske områdes ressourcer på en bæredygtig måde og med respekt for den lokale befolkning; understreger betydningen af generel stabilitet og fred i regionen; understreger ligeledes behovet for en ensartet og samordnet EU-politik for Arktis, hvor både EU's prioriteter, potentielle problemer strategien er klart defineret; fremhæver, at en fremtidig islandsk tiltrædelse af EU ud over de danske, svenske og finske interesser i Arktis vil betyde, at Unionen i højere grad vil få kystområder, der grænser op til Arktis, hvilket understreger behovet for en stadig mere koordineret politik for Arktis på EU-plan; glæder sig i den forbindelse over Kommissionens meddelelse af 26. juni 2012 om udvikling af en EU-politik for den arktiske region: fremskridt siden 2008 og gentager behovet for en politisk dialog med alle parter i regionen, herunder Rusland;
44. understreger betydningen af de nye handelsruter gennem de arktiske passager for EU og medlemsstaternes økonomier; understreger, at EU og medlemsstaterne aktivt bør søge at opretholde friheden på havet og retten til fri passage gennem internationale vandveje; understreger, at de langvarige territoriale tvister mellem de arktiske lande bør løses på fredelig vis, og opfordrer til, at EU engagerer sig mere i regionen, og at der foretages en vurdering af, hvilke ressourcer og hvilken kapacitet der er nødvendig for at gribe ind i tilfælde af konflikter i regionen; understreger under alle omstændigheder nødvendigheden af at undgå en militarisering af Arktis; opfordrer Kommissionen til at fremsætte forslag til, hvordan EU's politik i det arktiske område kan få fordel af Galileo-projektet, og hvordan det kan udvikles til at gøre sejladsen i de arktiske farvande mere sikker, hvilket vil fremme sikkerheden i og adgangen til den nordøstlige passage;

Stillehavet

45. understreger den globale betydning af Stillehavet og navnlig Det Sydkinesiske Hav, som en tredjedel af verdenshandelen passerer igennem; er foruroliget over den voksende spænding og appellerer derfor indtrængende til alle involverede parter om at afholde sig fra ensidige politiske og militære aktioner, nedtone deres verbale udfald og bilægge deres territoriale stridigheder i Det Sydkinesiske Hav ved international voldgift i henhold til folkeretten, især UNCLOS, med henblik på at sikre stabiliteten i regionen og fri og sikker sejlads i Det Sydkinesiske Hav;
46. mener, at en fredelig løsning af spændingerne i Det Syd- og Østkinesiske Hav muligvis kan opnås gennem forhandlinger om og fælles gennemførelse af adfærdskodekser med henblik på en fredelig udnyttelse af de pågældende havområder, herunder etablering af sikre handelsruter og fiskerikvoter eller fordeling af områder til efterforskning efter ressourcer;
47. opfordrer den højtstående repræsentant/næstformanden til at identificere trusler mod

freden og sikkerheden i tilfælde af en eskalering af spændingerne og de væbnede konflikter i Det Øst- og Sydkinesiske Hav;

48. bemærker, at visse stater og navnlig Australien allerede fører en aktiv politik i Stillehavsområdet, og at EU bør indgå i et bilateralt og multilateralt samarbejde for at garantere sikkerheden i regionen;
49. understreger, at Panamakanalens udvidelse, som forventes afsluttet i 2014, vil få stor betydning for den geostrategiske maritime balance og skabe ekstraordinære muligheder for EU og medlemsstaterne; understreger, at medlemsstaternes skibsfarts- og havneinfrastrukturer bør tilpasses den forventede stigning i den kommercielle søfart og de sikkerhedsmæssige risici som følge heraf, som bl.a. skyldes større miljøbelastning og mere kriminel virksomhed; understreger, at denne forbindelse mellem Stillehavet og Atlanterhavet kan blive en vigtig alternativ vestlig transportrute mellem Asien og Europa;

Eksisterende værktøjer og kapacitetsudvikling

50. er overbevist om, at den finansielle og økonomiske krise bør ses som en mulighed for at gennemføre initiativet om sammenlægning og deling i forbindelse med udvikling af flådekapaciteten på virkelig europæisk vis, navnlig ved at udnytte LeaderSHIP 2020-initiativet og ved at tilskynde til oprettelse af netværk af aktører inden for skibsbygning og skibsreparation og dertil knyttede sektorer, hvilket kan bidrage til at bevare en troværdig militær kapacitet og er den eneste måde til sikring af, at Europa er i stand til at løse de globale sikkerhedsmæssige problemer i sine farvande og i forhold til sin flådekapacitet;
51. beklager dog, at medlemsstaterne har foretaget betydelige nedskæringer i de nationale forsvarsbudgetter som følge af finanskrisen og den økonomiske afmatning, og at disse nedskæringer, som for det meste ikke er samordnet på EU-plan og ikke tager hensyn til den europæiske sikkerhedsstrategi, kan få alvorlige konsekvenser for Unionens beredskab og evne til at forsvare sig mod maritime og andre sikkerhedsmæssige trusler og opfylde sine internationale forpligtelser samt hindre den i at spille sin rolle som garant for sikkerheden i verden;
52. understreger, at teorien om sammenlægning og deling, som EU har fremsat for at skabe bedre samordning, en mere intelligent anvendelse af forsvarsbevillingerne og øgede stordriftsfordele mellem medlemsstaterne endnu ikke har givet resultater, heller ikke inden for sikkerheden til søs;
53. glæder sig over, at Det Europæiske Forsvarsagentur (EDA) har arbejdet på at skabe grundlaget for sammenlægning og deling gennem en harmonisering af krav og projekter i forbindelse med søfartsuddannelser og logistik; glæder sig over Wise Pen Teams undersøgelse fra 2012 om krav og kapaciteter inden for søfarten; opfordrer i lyset af EDA's mandat og ekspertise medlemsstaterne til at benytte sig af dens rådgivning og teknisk bistand, når de har behov for at skære i forsvarsbudgetterne, for at undgå at kompromittere den strategiske kapacitetsudvikling i EU, som bør sikre en koordineret tilgang til diverse mangler; opfordrer medlemsstaterne at arbejde sammen med EDA for at identificere kapacitetsbehovet, især civil og militær kapacitet og kapacitet med dobbelt anvendelse på søfartsområdet; opfordrer den højtstående repræsentant/næstformanden til med bistand fra Det Europæiske Forsvarsagentur og Generaldirektoratet for Maritime

Anliggender og Fiskeri at identificere alle flåde- og søfartsaktiver, som indgik i den maritime normerede kapacitet i 2012, og som EU-medlemsstaterne risikerer at miste som følge af finansielle og økonomiske begrænsninger, og til at undersøge mulighederne for at bevare dem og stille dem til rådighed for den integrerede EU-havpolitik og fremtidige EMSS;

54. minder om, at kapacitet med dobbelt anvendelse er nødvendig for gennemførelsen af FSFP i lyset af de komplicerede sikkerhedspolitiske trusler i verden i dag; understreger, at den aktuelle krise i Sahel og på Afrikas Horn har understreget på behovet for en samlet strategi, der dels mobiliserer hele spektret af civilt-militært engagement, dels udstyr og kapacitet med dobbelt anvendelse, herunder europæisk flådekapacitet og civil og militær skibsværftskapacitet, der skal garantere skibenes sikkerhed og modstandsdygtighed; opfordrer medlemsstaterne til at samarbejde med de relevante EU-organer og -agenturer, navnlig Kommissionen, EDA og Det Europæiske Rumagentur (ESA) i bestræbelserne at opnå EU-finansiering af udvikling af kapacitet med dobbelt anvendelse, eftersom dette giver mulighed for at udfylde kapacitetsmangler på nationalt, regionalt og EU-plan; minder om Galileo-programmets potentiale, hvad angår dobbelt anvendelse, og dets værdi for gennemførelsen og effektiviteten af FSFP-operationerne, især på det maritime område; understreger dog, at der bør lægges større vægt på at sikre åbenhed, effektivitet og en multilateral tilgang i forbindelse med kapacitetsudvikling;
55. minder om behovet for en konsolidering af et EU-baseret og EU-finansieret teknologisk grundlag på forsvarsområdet bl.a. inden for skibsbygning og produktion af materiel; minder i lyset af den nuværende økonomiske krise og finanskrisen om, at etablering af og støtte til en kvalificeret og rentabel europæisk forsvarsindustri vil føre til skabelse af arbejdspladser og vækst; opfordrer til en bedre dialog med de interesserede parter inden for industrien, eftersom udvikling af flådekapacitet indebærer et langsigtet engagement; understreger behovet for, at EU's medlemsstater og industri rationaliserer og harmoniserer deres standarder for at sikre europæisk operationel kompatibilitet inden for søfarts- og flådekapaciteten, herunder kommunikationssystemer og -teknologi;
56. mener, at EDA's farvandsovervågningsnetværk (MARSUR) er et eksempel på en sådan innovation, der skaber merværdi i udviklingen af den maritime dimension af FSFP; opfordrer kraftigt til, at der etableres et samarbejde på de relevante områder mellem MARSUR og andre EU-projekter, der sigter mod at udvikle farvandsovervågningsprojekter, såsom Copernicus - det europæiske jordobservationsprogrammet (tidligere GMES - global miljø- og sikkerhedsovervågning), projekter inden for farvands- og sikkerhedstjenester eller EMSA's arbejde med farvandsovervågning;
57. mener, at arbejdet i forbindelse med EMSA, ESA og Copernicus-programmet desuden kan tjene til at gennemføre den maritime dimension af FSFP og formelt bør anvendes hertil; understreger, at deres ekspertise sætter dem i en fremragende position til at yde service og støtte til igangværende FSFP-missioner vedrørende overvågning, patruljering eller indsamling, vurdering og formidling af satellitinformation med forbillede i det partnerskab, der er udviklet, omend uformelt, mellem EMSA og operation EUNAVFOR Atalanta;

58. henstiller, at der oprettes et virkeligt europæisk kystvagtvesen, der bygger på de eksisterende erfaringer med Frontex og det europæiske patruljeringsnetværk, hvor forskellige statslige organer og enheder tilvejebringer kapacitet, som fungerer inden for rammerne af den retspraksis, der udspringer af samarbejdet om indre og retlige anliggender, og som har til formål at beskytte EU's grænser og borgere samt personer i fare nær EU's kystvande
59. glæder sig over det arbejde, der udføres i forbindelse med udviklingen af den fælles ramme for informationsudveksling (CISE) for at opnå en effektiv europæisk farvandsovervågningskapacitet; opfordrer derfor EU til at investere meningsfuldt i videreudviklingen af CISE, med forbillede i erfaringerne fra projekter såsom Marsuno, BluemassMed og Eurosur, så den bliver i stand til at spore, overvåge og reagere på maritime trusler i medlemsstaternes farvande eller i områder i nærheden af EU;
60. opfordrer, eftersom EU- og NATO-medlemmer har kun ét sæt flådestyrker, til en bedre strategisk samordning mellem de to organisationer om sikkerheden til søs; er af den opfattelse, at EU's fremtidige strategi for sikkerheden til søs bør være uafhængig af, men også supplere NATO, således at den i videst muligt omfang kan bidrage til at løse ovennævnte trusler og samtidig sikre en optimal udnyttelse af de begrænsede maritime aktiver; glæder sig over de positive resultater af leje af fælles lokaler til de to organisationers operative hovedkvarterer i Northwood; mener, at EU bør fokusere på den klare merværdi, der er forbundet med en samlet strategi for håndtering af mangeartede udfordringer, som påvist i forbindelse med den diplomatiske, finansielle og retslig opfølgning på Atalantas effektive bekæmpelse af sørøveri; opfordrer til yderligere at forbedre udvekslingen af oplysninger mellem NATO og EU samt til at styrke koordineringen med de øvrige internationale aktører;
61. beklager, at vi i dag stadig har en situation med dobbeltarbejde, overlapning, spild af ressourcer og interne stridigheder mellem EU's organer og agenturer, der beskæftiger sig med sikkerhed til søs; opfordrer EU til yderligere at undersøge, hvordan man kan nedbringe de administrative og finansielle byrder som følge af unødvendig overlapning af funktioner, ekspertise, udstyr og ressourcer mellem flere EU-organer og -aktører og styrke den højtstående repræsentant/næstformandens koordinerende funktion;
62. opfordrer i denne henseende til at der sikres samordning og sammenkædning af EU's strategi for sikkerheden til søs, hvor der bør afstikkes klare retningslinjer for et specifikt samarbejde mellem Kommissionens relevante generaldirektorater, herunder GD'erne for Maritime Anliggender og Fiskeri, Indre Anliggender, Retlige Anliggender, Erhvervs politik, Mobilitet og Transport, Beskatning og Toldunion, Forskning og Innovation og Udvikling samt EU-Udenrigstjenesten og Tjenesten for Udenrigspolitiske Instrumenter; mener, at det samme bør ske for tværinstitutionelt samarbejde mellem EDA, EMSA, SatCen, Europol, Frontex, EU's Militærstab, Direktoratet for Krisestyring og Planlægning, EU's Efterretningsanalysecenter og de relevante myndigheder i medlemsstaterne;
63. glæder sig over de europæiske flådechefers (CHENS) bestræbelser på at fremme forståelsen mellem de europæiske flåder og undersøge spørgsmål af fælles interesse; henstiller, at resultaterne af CHENS's årlige møder og dets specialiserede arbejdsgrupper

inddrages i overvejelserne vedrørende EU's maritime sikkerhedsstrategi og dens gennemførelse på FSFP-plan for at fremme et yderligere samarbejde og sikre en integreret og effektiv strategi;

64. opfordrer det Det Europæiske Råd til i forbindelse med sine kommende drøftelser om forsvarspolitik i december 2013 at vedtage en EU-strategi for sikkerheden til søs, der inddrager de synspunkter, som Europa-Parlamentet har givet udtryk for i denne betænkning; minder om, at verden af i dag og især dens udfordringer og trusler kræver en konsekvent, sammenhængende og overbevisende indsats for at beskytte de 500 millioner EU-borgere; minder desuden om, at disse udfordringer også kræver en EU-udenrigspolitik, der er baseret på behovet for og fremme af fred og sikkerhed på verdensplan;
65. pålægger sin formand at sende denne beslutning til formanden for Det Europæiske Råd, den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformanden i Kommissionen, Rådet, Kommissionen, medlemsstaternes parlamenter, NATO's generalsekretær og formanden for NATO's Parlamentariske Forsamling.

MINDRETALSUDTALELSE

om den maritime dimension af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik

(2012/2318(INI))

Udenrigsudvalget; ordfører: Ana Gomes

Mindretalsudtalelse fra Sabine Lösing og Willy Meyer (GUE/NGL)

Betænkningen går ind for anvendelse af militæret til at sikre adgangen til verdenshavene og havets ressourcer og for etablering af en europæisk sømagt. Den går ind for et civilt-militært samarbejde, som sammenblender militære og sikkerhedsmæssige instrumenter, og for en militarisering af verdenshavene og internationalt farvand.

Vi er modstandere af betænkningen, fordi den:

- går ind for anvendelse af TATLANTA som grundlag for den fortsatte udvikling af den maritime dimension af FSFP;
- tilskynder til en udvidelse af den militære tilstedeværelse på verdenshavene for at sikre handels- og energiforsyningsruter og for at kontrollere havressourcer og kritisk infrastruktur; tilstræber en geostrategisk tilgang til verdenshavene;
- går ind for indførelse af en gensidig forsvars- og solidaritetsklausul (artikel 42, stk. 7 i EUT + artikel 22 i TEUF); udtrykker beklagelse over nedskæringer i de nationale forsvarsbudgetter og opfordrer til, at der også etableres et EU-tilsyns- og informationscenter for skibsbygning og materiel;
- opfordrer til overvågning af havet med Galileo;
- kræver en integreret maritim tilgang med en sammenlægning af civile og militære instrumenter/værktøjer, som omfatter både den indre og ydre sikkerhed.

Vi kræver

- afmilitarisering af verdenshavene, et atomfrit Middelhav og radikal nedrustning i EU og i hele verden; en retfærdig, fredelig og bæredygtig udnyttelse af havets ressourcer;
- omdirigering af militærbevillinger til civile formål;
- at alle aktiviteter skal gennemføres i overensstemmelse med FN-pagten og folkeretten;
- et civilt EU, udelukkende fredelig konfliktbilæggelse, adskillelse af civile og militære aktioner; løsning af de grundlæggende årsager til konflikter som fattigdom og ulovlig udnyttelse af ressourcer;
- en streng adskillelse mellem EU og NATO.

RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET

Dato for vedtagelse	30.5.2013
Resultat af den endelige afstemning	+: 33 -: 11 0: 1
Til stede ved den endelige afstemning - medlemmer	Elmar Brok, Jerzy Buzek, Arnaud Danjean, Susy De Martini, Mark Demesmaeker, Michael Gahler, Marietta Giannakou, Ana Gomes, Takis Hadjigeorgiou, Anna Ibrisagic, Liisa Jaakonsaari, Anneli Jäätteenmäki, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Eduard Kukan, Alexander Graf Lambsdorff, Vytautas Landsbergis, Krzysztof Lisek, Ulrike Lunacek, Francisco José Millán Mon, María Muñiz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Raimon Obiols, Ria Oomen-Ruijten, Justas Vincas Paleckis, Mirosław Piotrowski, Hans-Gert Pöttering, Cristian Dan Preda, Nikolaos Salavrakos, Werner Schulz, Laurence J.A.J. Stassen, Charles Tannock, Eleni Theoharous, Inese Vaidere, Sir Graham Watson, Boris Zala
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere	Marije Cornelissen, Véronique De Keyser, Andrew Duff, Miroslav Ouzký, Jean Roatta, Marietje Schaake